N°. 14. 1841.

VLISSINGSCHE COURANT.

Dingsdag 2 Februarij.

Strekking van den TOLK DER VRIJHEID.

Zoo wij wel gelezen hebben, zal op heden in de zaak van dit blad door den Hoogen Raad worden uitspraak gedaan. Die uitspraak zal op twee zeer gewigtige punten eene beslissing bevatten, te weten:

Is het aanvallen, het bestrijden, het van ongrondwettige daden beschuldigen der REGERING — den PERSOON DES KONINGS honen, smaden of lasteren?

Is de *drukker* verantwoordelijk, wanneer de *schryver* van een gedrukt artikel bekend is, en deswege ter verantwoording kan worden geroepen?

Na hetgeen er door den bekwamen verdediger van de beschuldigden, en ook in sommige artikelen der dagbladpers, ten aanzien dezer vraagpunten uitmuntends gezegd is; na de meermalen geblekene onafhankelijkheid van den Hoogen Raad; en bij deszelfs besef, dat uit alle constitutioneel geregeerd wordende rijken van Europa met belangstelling op de te vallene beslissing of voortaan in Nederland de vrijheid der pers al dan niet eene waarheid zijn zal, wordt gezien; — meenen wij ons te mogen vleijen, dat die beslissing in voordeel der *vrye pers* zijn zal; ja ons vertrouwen gaat zelfs nog verder, namelijk dat, meende zelfs de Hooge Raad te moeten veroordeelen, — van het Koninklijke regt van *gratie* zou worden gebruik gemaakt, op zóódanige wijze, dat alle twijfel, ook bij de aller ongeloovigsten zelfs, zou moeten worden opgeheven, dat het immer mogelijk zou kunnen zijn, dat de vrijheid der Nederlandsche drukpers, onder de regering van Koning WILLEM II, zoodanig beperkt en aan banden gelegd werd, dat zij, *in effecte*, niets dan eene ijdele herscheuschim zijn zoude.

Een zóódanig gebruik van het regt van gratie. (ware het noodig, en werd zij ingeroepen,) bij de *eerste* veroordeeling wegens verkeerd gebruik der vrije pers, onder de nieuwe regering, door de natie in verband beschouwd met het bewijs van Koninklijke goedertierenheid, dadelijk na de inhuldiging en eedsaflegging, ten aanzien van een groot aantal personen, welke *andere* wetsbepalingen hadden overtreden, — zou een schoon geheel vormen, om aan Nederland en aan Europa te verkondigen, dat Koning WILLEM II. *door de liefde Zyns volks*, niet door zooveel mogelijk gestrengheid te oefenen, als Koning van Nederland *sterk* van binnen, en van buiten *geëerbiedigd* en *ontzien* wil zijn.

De voorstanders van, — en strijders vóór — *zekere party*. (welker drijfveren gelukkig met elken dag meer bekend worden,) zullen waarschijnlijk uitroepen: „*dat zou* ZWAKHEID *verraden!*" Wij integendeel beweren: dit zou het kenmerk aan den dag leggen van BEWUSTHEID VAN KRACHT; neen, daarvan niet alleen, *maar van vertrouwen in het eerlyke en regtschapene karakter van de groote meerderheid des Nederlandschen volks*; van vertrouwen, dat dit te zeer aan het huis VAN ORANJE gehecht is, te veel prijs stelt op hetgeen door dat huis ten behoeve van Nederland is verrigt, te veel van de gezindheden zijns tegenwoordigen Konings verwacht, om te kunnen vreezen, dat eenige onvoorzigtige uitdrukkingen, eenige hartstogtelijke woorden, in een dagblad voorkomende, in staat zouden zijn, dat alles te doen vergeten, en naar eene regering te doen verlangen, van welke niet een lid van dat huis de spil, de steunpilaar zou uitmaken.

Bij vijandelijke, of wantrouwende gemoederen, zouden wij welligt gevaar kunnen loopen, bij eene taal, als wij hier voeren, te worden uitgemaakt voor eenen vogelaar, die met schoonen, zoeten zang de vogels in het net lokt, dat voor hen gespannen is.

Wij willen daarom hier onze *geheele* gedachte nederstellen, en het opschrift van ons artikel bewijst, dat wij dit van den aanvang af voornemens waren.

Wij houden het er tot hiertoe voor gehouden, dat *de Tolk* hoofdzakelijk en meer bepaaldelijk de strekking had, om de Aristocratische overmagt, [van welke gedurende de laatste 25 jaren zulk een schromelijk misbruik is gemaakt, dat, ongeacht het bestaan van vele bronnen van welvaart, de middelstand aanmerkelijk is achteruit gegaan, en de stand der minvermogenden en het getal der armen in eene bekommering wekkende mate zijn toegenomen,] krachtdadig te bestrijden en te keer te gaan; ja dat zelfs enkele voorvallen en het opnemen van sommige stekelige gedichten, (hoedanige zoo ligt in een dagblad zonder bepaald doel insluipen,) alleen op rekening moesten worden gesteld van den tegenzin aan eene wijze van bestuur welke het misbruik dier Aristocratische overmagt scheen te beschermen.

De *Tolk* heeft nu echter, in zijn N°. 9 van 21 Januarij jl. een artikel overgenomen uit den Belgischen ECLAIREUR, onder het opschrift: *De Nederlanders en de Belgen*, (zonder daarbij eenige inlichting of teregtwijzing te voegen,) waarin de volgende stelling voorkomt:

» De oppositie, die de *Tolk der Vryheid* vormt, » is gewis geene oppositie die zich zoude tevrede » stellen met ministeriele veranderingen, maar wij » meenen te kunnen zien, dat deze oppositie niets » minder beoogt, dan eene vervanging *van het ko-* » *ningschap der Nassauers*, door het *niet erfelyke*, » maar *verkiesbare stadhouderschap*, eene instelling » waaraan zich alle herinneringen van glorie en voor » spoed der Bataven hechten."

Is dit *waar*, [en zoo neen, dan had *de Tolk* het onmiddellijk moeten tegenspreken, of behoort dit nader te doen,] dan gelooven wij, niet te veel te zeggen, wanneer wij beweren, dat hij eene hersenschim najaagt; niet alleen, maar dat hij, zelfs bij de verwezenlijking van zijn doel, eenen poel van rampen voor het vaderland zou hebben doen ontstaan.

Hij, zoowel als wij en velen met ons in Nederland, kennen de aanmatigende, de alles overweldigende magt der *Aristocratie*; der *Patricische* familien en haren aanhang.

Bestaat er in ons goede Nederland geene magt, die daartegen is opgewassen, die uit de grondwet, en hare staatkundige betrekkingen hare kracht ontleenen kan, om naar de algemeene beginselen van regtvaardigheid, menschelijkheid en billijkheid te besturen, — dan is het met ons volksgeluk gedaan; dan zinken wij al dieper en dieper, en dan voorzien wij inderdaad nog eenmaal het lot voor Nederland, hetwelk een verdienstelijk vaderlandsch dichter in deze weinige regelen beschreet:

» *Dan zal de Zeeman, op die baren,*"
» *In uw gezonken steden varen,*
» *En vragen: waar lag Nederland?*

Want een land, hetwelk voor een deel zijner bewoners geen levensonderhoud oplevert, wordt eindelijk door dat deel verlaten, en dat deel zou juist het werkzaamste en het talrijkste zijn.

Geen twijfel toch, of wordt het vaderland eerlang geheel aan de magt der *Aristocraten* prijs gegeven, (hetgeen, *by een verkiesbaar stadhouderschap*, naar ons inzien stellig het geval zou moeten zijn, — want wij kennen den geest en de mate van belangstelling der Nederlanders in het algemeen, ten aanzien hunner staatkundige belangen —) dan wordt *of* VOLSTREKTE SLAVERNIJ aan de nazonen der Bataven eerlang ten deel, *of* eene bloedige worsteling vindt plaats, van de bijwoning van welke WIJ altans zouden wenschen verschoond te blijven, — gelijk wij trouwens, eenmaal gezien hebbende, dat het lot des vaderlands in *zulke* handen viel, in tijds zouden zorgen, ons aan DAT lot te onttrekken; en dit niet, omdat wij geenen moed zouden bezitten, eenen edelen strijd mede te strijden, en ons aan de gevolgen daarvan te onderwerpen, maar omdat wij niet zouden kunnen of mogen hopen, dat, — na eenmaal de magt te hebben teruggestooten, die alleenlijk in staat was, zonder botsingen en stroomen bloeds, hulp en redding aan te brengen, — er op goede gronden op heilrijke resultaten van zulk eenen strijd zou mogen gehoopt worden.

Want zelfs bij het met geweld terug nemen der overweldigde regten, wijst onze eigene geschiedenis het aan, waartoe onze natie zou geraken, wanneer slechts de orde ware terug gekeerd, en de wijde en rekkelijke vormen eener republiek haar ten deel vielen. Dan zag men het ongelukkige Nederland spoedig, gelijk weleer, onder het juk van ontelbare kleine dwingelanden, en de rustige burger op alle mogelijke wijzen gekneveld en verdrukt, zonder eene magt, die er haar tegen beschermde; en om er van bevrijd te zijn en te blijven zouden inderdaad periodicke bloedbladen vereischt worden.

Wie dus *het Koningschap* in Nederland, met de magt er aan verbonden, om die der *Aristocratie*, zooveel noodig, te fnuiken, en de belangen van » het » goede volk" er tegen te verdedigen, zou wenschen te zien afgeschaft, — wij zeggen het ronduit, — hij kent onzen wezenlijken toestand, onze meest dringende behoeften, *niet*.

De *Arnhemsche Courant* heeft dezer dagen met een edelmoedig vertrouwen gezegd, dat niemand hier te lande eene verkorting of krenking der regten van het Koninklijke huis wenscht of verlangt; en wij gelooven werkelijk met haar, dat de wensch daartoe nog slechts bij *zeer enkelen*, en in een verhit brein, kan zijn opgekomen. Maar hoe gering dat getal ook zijn moge, het kan, bij de ingewikkelde gesteldheid van Europa, bij de grondstoffen tot misnoegdheid, welke er in de ons omringende rijken en ook in ons eigen land voor als nog, aanwezig zijn, niet overbodig worden geacht, dat de vrije pers, welke slechts het *vaderlandsche belang* en geene bedoelingen daar nevens, op het oog heeft, zich op dat punt verklare; dat zij doe blijken, dat het haar geenszins om eene verwijdering of verandering van Dijnastie te doen is; maar daarom, dat de *bestaande* van hare magt en invloed een edel gebruik maken, en niet langer gedoogen, dat de groote meerderheid der natie onder het juk van weinige familien gekromd en gebukt ga, en van lieverlede, ten behoeve derzelve, worde uitgeput en uitgemergeld.

Ziet zich de getrouwe, de geduldige natie ook wederom onder de regering van Koning WILLEM II in hare opgevatte hoop teleurgesteld; vreest en ontziet ook *zyne* regering de schatten der rijken meer, dan de wanhoop der mindere klassen, en de ontevredenheid van den steeds in welvaart teruggaande middelstand, — *dan*, maar ook *eerst dan*, kunnen pogingen of bedoelingen, als die welke de *Eclaireur* aan *den Tolk* te laste legt, in het oog van den vriend zijns vaderlands als verschoonlijk, ja zelfs als heilzaam en pligtmatig voorkomen, omdat kennis en beschaving te groote vorderingen hebben gemaakt, om geheele volken, gedurende eeuwen, de jammerlijke vruchten van de zwakheden hunner Vorsten te doen plukken.

Maar tot *dat* standpunt zijn wij niet gekomen. Niet maar wij alleen, neen nog velen met ons, ook buiten diegenen, welke dit reeds in 's lands raadzaal verklaard hebben, zijn *vol goeden moed* en — *hopen*.

Waarom zou ook *de Tolk* dit niet doen, en niet willen vergeten, wat er onder eene vorige orde van zaken, bij het bezit van een Koningschap ter bescherming der kleinen en geringen tegen de grooten en magtigen, te wenschen is overig gebleven.

De Koning. (zelfs de *Arnhemsche Courant* heeft dit opgemerkt en erkend.) *wil het goede* en verrigt het, waar H. D. zijnen eigenen weg bewandelt; en zou Nederland dan juist NU wenschen, aan het Koningschap een einde te zien?

Daarvoor behoede het de hemel!

Slechts het roepen van nog eenige kundige, veerkrachtige en vrijzinnige raadlieden in het bestuur, mannen als de VAN RECHTERENS, de LUZACS, de VAN DAMS, de VAN NESSEN, de LUIJDENS, — het zou voldoende zijn, om bij de nog voorhandene middelen tot redding, werkelijk redding te verschaffen, en het nu nog onder zwaren druk zuchtende Nederland, eerlang weder tot eenen vrijen, gelukkigen, krachtigen, bloeijenden staat te verheffen.

Nieuwstijdingen.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, den 20. Januarij. Men meldt uit Napels dd. 12 Januarij: De Vesuvius, welke ons sedert langen tijd met eene uitbarsting, als het ware, werd terug gehouden, deed voor eene aardbeving vreezen; en werkelijke brieven uit Reggio, de

hoofdstad der provincie Calabria Ulteriore, melden, dat in den nacht van den 4 Januarij aldaar eene geweldige aardbeving heeft plaats gehad, welke groote verwoestingen heeft aangerigt. De paleizen van den gouverneur en van den Intendant, het geregtshof, de kazerne, de gevangenis en andere groote gebouwen zijn deels ingestort, deels zoodanig geruïneerd, dat zij niet meer bewoonbaar zijn. Alle bijzondere huizen werden meer of min beschadigd, en eenige zijn geheel ingestort. Vele inwoners zijn gewond, doch slechts drie personen hebben hun leven daarbij verloren. De inwoners zijn alle naar het land gevlugt, alwaar zij hutten hebben gebouwd, om voor regen en wind beschut te zijn. De schokken hebben zich dikwijls herhaald. Ook in Messina zijn dezelve gevoeld en hebben zij groote schade aangerigt.

ENGELAND.

LONDEN, den 27. Januarij. Te Perth is onlangs een jong mensch tot tien dagen gevangenis veroordeeld, vermits hij in een nieuwsblad de verdichte dood-aankondiging van iemand had laten plaatsen.

-- Het dagblad *the Scotsman* deelt den afloop van een proces over twee sous, op de volgende wijze mede: «Het Hof van den Sheriff te Edinburg heeft over eene zeer delicate zaak tusschen een landman en een tollbeambte, beslist. Het verschil liep over eenig stroo, hetwelk de landman in zijn wagen had, ten gemakke voor de vrouwen, die hij mede naar de stad had gebragt. De tolbediende eischte een inkomend regt van 2 sous voor dat stroo, hetwelk de voerman weigerde. De zaak is lang bepleit en naauwkeurig onderzocht. De tolbeambte beweerde uit een nieuwe acte van het Parlement dat hij het regt moest vorderen. De landman kon dit niet weerspreken, maar zeide, dat zulks alleen kon gevorderd worden als hij het stroo ter markt bragt en verkocht. De Sheriff heeft den landman vrij van de betaling der belasting gesteld en den tolbeambte veroordeeld in de kosten van het proces, welke vrij belangrijk zijn.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 27. Januarij. Aan de barière van Fontainebleau heeft eene bedenkelijke vechtpartij plaats gehad tusschen werklieden, en de aldaar geposteerde militairen, waarbij een aantal personen zijn gewond. Misbruik van sterken drank alleen schijnt daar aanleiding toe te hebben gegeven.

-- Het bevestigt zich, dat vijf der Parijsche dagbladen van den 25., waaronder de republikeinsche *National* en de twee voorname tolken der legitimisten, door de politie in beslag zijn genomen. De aanleiding daartoe is het mededeelen van brieven geweest, die Koning *Lodewijk Philips* in 1808 en 1809, toen hij buiten 's lands in ballingschap rondzwierf, aan vrienden in Engeland zou geschreven hebben. Die brieven schijnen niet geheel onecht, maar schandelijk vervalscht te zijn. De persoon in Engeland, die zich daarvan door een toeval heeft meester gemaakt, heeft ze namelijk door eene vrouw, welker naam nog niet blijkt maar die het ontfaken van handen zeer goed moet verstaan, laten overschrijven, en daarin dan zinsneden laten inschuiven, waarin de Koning, toen nog Hertog *van Orleans*, groote vijandschap tegen het Fransche volk aan den dag legt, en als iemand voorkomt, die geheel Europa tot eenen kruistogt tegen de Franschen opruide. Daar de Hertog destijds in Spaansche dienst trachtte te treden, en dus tegen *Napoleon* wilde strijden, heeft men tot deze vervalsching te betere gelegenheid gehad. Naar het schijnt, heeft men oorspronkelijk deze vervalschte brieven aan den Koning te koop aangeboden en daarvoor eene som van 300,000 franken gevraagd. De Koning moet dit aanbod echter met minachting afgewezen hebben. Bij het regtsgeding, dat over deze zaak zal ontstaan, zullen de bijzonderheden van dit werk der ongeregtigheid nog wel nader aan het licht komen. De *Moniteur* behelst daarover nog de volgende regelen:

-» Verscheidene dagbladen behelzen fragmenten van brieven, valschelijk en misdadiglijk den Koning toegeschreven. Geregtelijke vervolgingen zijn bevolen, zoo wel voor de misdaad van valschheid, als voor hoon aan den persoon des Konings."

Onpartijdigen, ofschoon deze vervolging allezins goedkeurende, betreuren het, dat de politie niet dadelijk de dagbladen, waarin deze brieven het eerst voorkwamen, dat is, het weinig gelezen blad *la France*, en voor zoo veel bekend gemaakte brieven van deze soort betreft, *la Gazette de France*, in beslag heeft genomen. Dan was namelijk de overneming der brieven in andere dagbladen, die thans in de regtsvervolging begrepen zijn, onmogelijk geweest.

-- Men spreekt van sterke gisting, die in de westelijke departementen, onder de aanhangers van den oudsten tak der *Bourbons*, heerschen zou.

-- Men schrijft uit Madrid van den 19., dat er in een dorp in de juridictie van Sopenria eene schrikkelijke misdaad is gepleegd. Gedurende de mis kwamen tien gewapende mannen in de kerk. Zij noodzaakten de toehoorders zich op hunne knieën te werpen. Zij eischten don *Augustin San Ginos*, sleurden hem uit de kerk en vermoorden hem. Hierna trokken zij naar zijn huis, alwaar zij ook zijnen zoon van kant maakten. Dit alles werd in een oogenblik verrigt; en voor dat de inwoners van het dorp tot hulp konden toesnellen waren de moordenaars naar de berge gevlugt.

-- Uit Auray in het Morbiham wordt geschreven:

«Den 11. dezer, des morgens ten half negen ure werd er dienst gedaan in de Parochiale kerk Plusigner. Meer dan honderd menschen waren in dezelve bijeen. Het weder was regenachtig en niets deed eene verandering in het luchtgestel voorzien, maar omstreeks tien ure barstte onverwachts eene geweldige hagelbui, van stormvlagen vergezeld, over de kerk los. Eene zware donderslag deed alles drennen en verspreidde een schrik onder de zich in de kerk bevindenden. Dit was echter nog slechts een begin. De priester hief het *sanctus* aan, toen eensklaps de kerk als in vol vuur scheen te staan. Een dikke kolom bruinachtig vuur vloog met een verschrikkelijk gefluit door de kerk, van het eene raam naar het andere heen en weder slingerende en de glazen verbrekende. Een dikke rook en verstikkende zwavellucht volgden op dit kortstondige verschijnsel. Een tweede donderslag deed zich hooren en voerde de schrik ten top. Wanende dat zijn laatste oogenblik gekomen was, wierp een ieder zich met het aangezicht ter aarde en het hartverscheurendst gejammer vervulde het gebouw. Sommigen waren geheel verlamd, anderen hadden de beenen verbrand. Bij anderen was het enkel de schrik, die hen op de plek als vastgenageld hield. Aan eene vrouw is de gansche buik verbrand, eene andere is de hersenpan ingeslagen. Maar hetgene ongeloofelijk zal schijnen, twee personen lagen bewusteloos op den grond, met zware uit den toren ter neder gestorte steenen op den rug; later zijn zij uit hunnen zwijmelslaap ontwaakt en onbezeerd opgestaan, zonder zich te kunnen herinneren, dat hun iets vreemds was overgekomen.

Er zijn twaalf of vijftien menschen, en sommigen daarvan gevaarlijk, gekwetst. De klokkeluider is de eenige doode, hij is gevonden met het klokketouw nog in de hand.

In den zak van eene vrouw is een stuk geld van 5 centimes gevonden, hetwelk geheel glad was geschuurd, de vrouw zelve heeft niet het minste letsel. Het wierooksvat is uit de handen van een der koorzangers geslagen en verre weg geworpen. Meer dan twintig vrouwen, die klompen met spijkers droegen, hebben zich plotseling van derzelver schoeisels berooid gezien.

Toen de eerste verwarring begon te bedaren is de priester naar het altaar terug gekeerd, en heeft bij de afgebroken mis geëindigd.

De toren dreigt in te storten en ook de gansche kerk heeft veel geleden; behalve deze zijn ook verscheiden andere gebouwen zwaar beschadigd.

Onder de verdere merkwaardige uitwerkselen van dit onweder is onder anderen dat er een paard daardoor niet gedood, maar bewusteloos ter aarde is geworpen en dat hetzelve de hoeven van alle vier de beenen zijn afgeslagen.

BELGIE.

BRUSSEL, den 27. Januarij. Zaturdag jl. is de hond van den herbergier *van Cuteem* te St. Gilles dol geworden, van zijne ketting los geraakt en heeft 2 kinderen, 4 andere personen en eenige andere honden gebeten. De beide kinderen zijn in het hospitaal St Pierre te Brussel gebragt. Van de vier andere personen heeft het woedende dier slechts eenige kleederen verscheurd, maar hen niet gewond. Deze hond, gelijk ook die, welke door hem gebeten zijn, zijn gedood.

NEDERLANDEN.

's GRAVENHAGE, den 29 Januarij. Naar men verneemt, heeft Z. M. dezer dagen de oprigting van verscheidene gemeenten der afgescheidenen goedgekeurd, en de daartoe strekkende, aan Hoogstdenzelven aangebodene reglementen bekrachtigd.

AMSTERDAM, den 28 Januarij. De jongste berigten uit Oost Indie luiden over het algemeen gunstig omtrent den stand van zaken op het eiland Sumatra. Op Padang was een gedeelte teruggekomen van de troepen, die tot de expeditie tegen Sinkel waren gebruikt geworden. Dezelve waren verder naar hunne standplaatsen, in de bovenlanden, alwaar de meest gewenschte rust bleef heerschen, doorgetrokken.

-- Aan een huis van commercie alhier, wordt het volgende gemeld uit 's Gravenhage, dd. 28 dezer

«Ik kan u het stellige berigt mededeelen, dat het contract met de Handel-Maatschappij *niet zal vernietigd worden*; slechts zal in hetzelve eene kleine wijziging worden aangebragt, die meer bijzonder den vorm zal betreffen, en geenszins het financieele gedeelte zal prejudicieeren." (*Handelsb.*)

-- Naar men verneemt heeft Z. M. zoodanige bepalingen vastgesteld, dat het verstrekken van vaste jaarlijksche gratificatien aan de ambtenaren bij de departementen van algemeen bestuur, voortaan zal ophouden; doch heeft Z. M. het den hoofden der ministerien vrijgelaten, om ten behoeve van zoodanige ambtenaren, die, uit hoofde van hunne geringe bezoldiging, aanspraak op lotsverbetering mogten hebben, bij het vaststellen van volgende begrootingen, een verhoogd tractement voor te dragen, mits die uitgetrokken sommen voor de betaling dier ambtenaren werkelijk tot dat einde worden gebezigd.

UTRECHT, den 28. Januarij. Ten opzigte van het gerucht en de vele gesprekken, nopens de opheffing van onze Hoogeschool, kunnen wij, ter gerustetelling onzer mede Stadgenooten, op goede gronden berigten, dat men het daarvoor kan houden, dat al deze geruchten ten eenemale ongegrond zijn.

-- Uit Jutphaas schrijft men van den 27 Januarij:

«Heden heeft alhier het volgend ongeluk plaats gehad. Een vrachtwagen, bespannen met een slecht paard, en gevoerd door een veertien jarig knaapje, was, behalve deze jongeling, beladen met zes personen en een kind, als mede met eenige pakgoederen. Van Utrecht komende rijden tot op de brug aan den Doorslag, struikelt het paard op die brug en stort in dien val over de leuning in den vaartschen Rijn, met zich voerende dien zwaar beladen wagen, welke met eene huif overdekt was, en bij welk ongeluk twee personen en een kind (waarbij eene moeder en haar kind) omgekomen zijn. De spoedig aangebragte hulp heeft de anderen gered."

MIDDELBURG, den 29. Januarij. Volgens den staat van geboorte en sterfte, opgemaakt bij den burgerlijken stand der stad Middelburg, zijn in het jaar 1840 alhier overleden 225 personen van het mannelijk geslacht, en 237 van het vrouwelijk geslacht, zamen 462; geboren 270 kinderen van het mannelijk en 269 van het vrouwelijk geslacht, zamen 560 (waarvan 37 in onecht.) Er zijn 147 huwelijken gesloten en er heeft in dat jaar geene echtscheiding plaats gehad.

-- Uit Breskens wordt ons medegedeeld, dat de heer *E. Boven*, officier van gezondheid der 2e klasse aldaar, weder met het allergelukkigst gevolg, aan den heer *L. Pohl*, uit Rotterdam eene operatie heeft verrigt, welke hem op eene eenvoudige wijze, en in een oogenblik, van het scheelzien heeft genezen. Daar genoemde geneesheer reeds een dertigtal dusdanige lijders volkomene herstelling heeft verzorgd, verdient hij deswegens den hoogen lof en dankerkentenis, welken de heer *Pohl* hem hartgrondig toezwaait; tevens daarbij wenschende, dat lijders, welke de hulp van dezen kundigen menschlievenden arts behoeven, zich gerustelijk aan hem toevertrouwen, en met evengelijk dankgevoel de goede uitkomst der kunstverrigting zullen mogen huldigen en gedenken.

Gemengde Berigten.

Te Kortrijk heeft een meisje van 17 jaar het leven gered van iemand die in de Stadsvest was gevallen. — Drie schippers zijn op eene Belgische schuit door kolendamp gestikt. — Ook des Zondags werkt men aan de versterkingen van Parijs. — Een kleermaker te Saint-Jean-Cerdamel heeft van zijne vrouw op den 1 Januarij een nieuwjaarspresentje ontvangen, van 1 jongen en 3 meisjes, welke alle nog den zelfden dag zijn ingeschreven en gedoopt. — Het proces van *Darmès* is nog voor eenige maanden verschoven. — Schier dagelijks komen nog talrijke koppels paarden, welke voor rekening der Fransche regering in Groningen en Vriesland opgekocht zijn, door Meppel. — Een Nederlander met veel geld en veel medelijden wierp dezer dagen *f* 500. in de schatkist. Het ministerie van finantien is er zeer dankbaar voor. — De Koningin van Engeland heeft het parlement met eene aanspraak geopend, in welke met geen woord van Frankrijk wordt gewag gemaakt. H. M. was bijzonder welvarend, droeg een kostbaar kanten kleed over wit satijn; haar hoofd was met een diadeem van brillanten gedekt. — De berigten uit Ierland zijn treurig, men sterft er, als naar gewoonte, van honger. — In Portugal gaat men voort zich te wapenen.

Zeetijdingen.

VLISSINGEN, den 1. Februarij. Sedert den 29. Januarij tot heden zijn alhier ter Reede gekomen;

Voor Antwerpen bestemd:

Bridlington, S. Begen, Newcastle, steenkolen; Ladij Cornwall, W. Burnie, Rio Janeiro, koffij; la Jeune Clemence, T. Smit, Hul, stukgoederen; Princes Victoria, T. Minter, Londen, stukgoederen en passagiers.

Van Antwerpen is de Schelde afgekomen en van onze Reede naar Zee gezeild:

Tijwi, W. Murdu, Londen, Suikerij; Minerva, O. Mulder, Londen, schors; Aurora, J. B. Kramer, Genua, suiker; Dithos, J. A. Bunnemeijer, Hul, vlas, La Reine, J. R. Jansen, Hul, vlas; de Maria, A. R. Arfsten, Belfast, vlas; Jamannie, W. Jervis, Belfast, vlas; Nooitgedacht, M. Lovius, Baijonne, Lijnwaden; de Pelicaan, E. Pover, Leith, schors; The Aan, P. Dodd, Leith, schors; Eugene, H. Hansen, Leith, vlas; Christian, C. E. Olsen, Mallaga, ballast; Ellida, H. Relolius, Almeiva, ballast; de Carl, F. H. Marteintront, Cette, ballast; Lavictoire, P. Esmalin, Havre de Grace; zink; Fridia, A. J. Nijmen, Newcastle, ballast; la Malvine, P. Croix, Havre de Grace, zink; Concordia, J. C. Feton, Marseille, stukgoederen; Henriette, L. A. Spelman, Marseille, stukgoederen; Archiduco Frederiko, J. Ivanich, Havre de Grace, zink; The Soho, T. Whitcombe, Londen, stukgoederen en passagiers; Marij gallante, G. H. Schwenner, Marseille, stukgoederen; Louise, J. F. Rooms, Lieverpool, schors.

Van Gend gezeild:

Louise, J. Hillebrand, Middelandsche zee, ballast.

Advertentien.

Ter Drukkerij van P. WEDTS DE SWART.